

Deia Victor Hugo, "La pena de mort es signe peculiar de la barbàrie"

Dll, 9/05/2011 per Ramon Colom Esmatges

[Cal que hi hagi soroll...](#)

He esperat una setmana per escriure aquesta reflexió. Quan ja havia decidit deixar-la a banda, una notícia recollida per diverses agències m'hi han fet tornar. Ahir vespre, era emès per la CBS nord-americana el programa "60 minuts", el format en que es basa l'Informe Semanal de TVE. En el sumari hi havia una entrevista amb Barack Obama, el president dels EUA que va dir "Qui es qüestioni si Bin Laden va rebre el que es mereixia, que s'ho faci mirar".

Durant molts anys he estat contrari a la pena de mort però també a fer demagògia amb els delinqüents i, sobre tot, amb els terroristes. Un dels primers reportatges meus a l'Informe Semanal va ser contra la pena de mort i això devia passar l'any 1976 o 1977. Si creiem en la justícia, encara que es tracti d'un assassí tan abominable com Ossama Bin Laden, aquest es mereixia un judici i una condemna. Tenia dret a parlar, a arrapentir-se si ho volia fer, a demanar perdó...Aquest es l'imperi de la Llei i no ho es el succeït al Pakistan.

Aquí podríem recordar el que deia Jean Baptiste Alphonse Karr: "Soc d'acord en que les societats decretin l'abolició de la pena de mort; però que comencin per abolir-la els assassins". Aquest argument, escrit per un abolicionista francès del ss. XIX, també periodista i novel·lista, avui es sinònim d'ineficàcia. Si hem d'esperar que els assassins deixin de matar, hauríem de retornar la pena capital a totes les legislacions que l'han suprimida.

Imagino el debat intern del "poder" nord-americà. Si els marines ens el porten viu, haurem de crear un Guántanamo 2, vigilar-lo amb armes sofisticades i amb personal molt especialitzat...podem ser víctimes d'un atac o d'un xantatge. Si els terroristes segrestessin un avió i la moneda de canvi fos l'alliberament d'Osama Bin Laden, què faríem?. I arribat el judici, hauríem d'escoltar les proclames d'aquest acusat i, ves a saber, si encara hi barregeria qüestions internes nostres que vàrem fer en el passat. Millor, que acabin amb ell.

Deix-ho de banda moltes mes consideracions que, ben segur, el poder ha fet. "Si el matem dins de l'atac pujarà la nostre valoració. Ara bé, si s'ens escapa, pot ser el nostre final, com ho va ser per Jimmy Carter. Res, no em parlem mes, "a matar". No ens importa tot el reguitzell de dubtes que s'obriran: que si li volíem tancar la boca, que si ja era mort, que podria fer confessions inacabables, que si el convertirem en un màrtir.... El cadàver no l'ensenyarem i ho farem per respecte a les seves creences, que sempre està ben vist. Un altre cosa es si hi ha mes morts en l'operació; aquestes imatges ningú ens les tirarà en cara....I què fem amb el cadàver?. Doncs al fons del mar..." ("matarile, rille, rille", mai mes ben dit).

Tot va anar segons els seus plans. Hi havia un 60 per % de probabilitats d'èxit, i el varen obtenir. Tot els líders del mon, els de dretes i els d'esquerres, ho van celebrar públicament. Fins i tot els qui li havien donat suport privadament. Un terrorista -EL TERRORISTA- menys. Hem violat la Declaració Universal dels Drets Humans. Ossama Bin Laden també ho havia fet. Els mes de tres mil morts a les torres bessones encara ens produeixen un calfred. Diuen que el mon ara es mes

segur. Tot ho fem en nom de la seguretat. Com deia José Luis Lopez Aranguren, "les persones prefereixen la seguretat a la llibertat".